

1978

Συγκείμενον ἐκ τῶν Δικαστῶν Κωνσταντίνου Τζένου, Προέδρου, Ἐλευθερίου Νικολοπούλου καί Γεωργίου Γεωργέλλη, Εἰσηγητοῦ, Πρωτοδικῶν. -

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τήν 8ην Μαρτίου 1978, παρουσίᾳ καί τοῦ Γραμματέως Κων/νου Μαΐστρου, ἵνα δικάσῃ ἐπί τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως μεταξύ:

Τῆς καλοῦσης-ἐναγοῦσης Κοινότητος Συγκιάδας-Χίου, νομίμως ἐκπροσωπούμενης ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ κοινοτικοῦ αὐτῆς συμβουλίου, παραστάσης διὰ τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου Στυλ. Γαλάτουλά. -

Τῶν καθ' ὧν ἡ κλήσις ἐναγομένων 1) Σχολικοῦ Ταμείου Δήμου Χίου, νομίμως ἐκπροσωπούμενου καί 2) Θεοδώρου Κων/νου Τσέτσερη, ποίμενος, κατοίκου Βροντάδου Χίου, παραστάντων διὰ τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου Ἐλευθ. Παρθενάκη. -

Ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 38/1970, περί διεκδικήσεως ἀκινήτου, πρὸς τό Μονομελές Πρωτοδικεῖον ἀπευθυνομένης, ἀγωγῆς της, ἠτήσατο τά ἐν αὐτῇ. -

Ἐπ' αὐτῆς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 37/1970 προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ ὡς ἄνω Μονομελοῦς Πρωτοδικείου καί μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν δι' αὐτῆς ταχθεισῶν ἀποδείξεων, ἡ ὑπ' ἀριθμ. 137/1972 ὁμοία τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, κηρύξασα ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, παραπέμφασα ἅμα τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, αὐζητήσεως δέ γενομένης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 241/1976 προδικαστικὴ ἀπόφασις, διατάξασα νέας ἀποδείξεις, μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὁποίων ἤχθη εἰς περαιτέρω συζήτησιν διὰ τῆς ἀπὸ 4-1-1978 κλήσεως τῆς ἐναγοῦσης, ἐφ' ἧς ὠρίσθη δικάσιμος πρὸς συζήτησιν της ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σημειουμένη συνεδρίασις, καθ' ἣν: Ἐκφω-

της αξιοπιστίας έκαστου μάρτυρος και πάντων ανεξαιρέτως των υπό των διαδίκων επικαλουμένων και νομίμως προσκομιζομένων εγγράφων, άπεδείχθησαν κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου τ' ακόλουθα: Η επίδικος έκτασις έμβαδού 400 περίπου στρεμμάτων κείται εις τά όρια των Κοινοτήτων Συκιάδας και Βροντάδου και εις θέσιν "Λεπτό", όριζομένη γύρωθεν προς βορράν με Παντουκίος, προς νότον με ιδιοκτησίαν έναγομένου σχολικού ταμείου, προς ανατολάς με όρμον 'Αγίου 'Ιωάννου και προς δυσμάς με δημόσιον όδόν Χίου-Καρδαμύλων. Τήν επίδικον έκτασιν εκμισθώνει προς διαφόρους τρίτους κατοίκους των Κοινοτήτων Συκιάδας και Βροντάδου τό έναγόμενον Σχολικόν Ταμείον και δη διά συμβολαιογραφικων εγγράφων όμοϋ μετά μείζονος όμόδρου έκτάσεως άνηκούσης εις αυτό (Σχολικόν Ταμείον) ήθη από τό 1916

μέχρι και της άσκήσεως της άγωγής. Η Κοινότης τό πρώτον προέβαλεν δικαιώματα κατά τό έτος 1965 ότε ένεφανίσθη και ένδιεφέρθη διά τήν άγοράν τμήματος του επίδικου ό έφοπλιστής Χατζηπατέρας. Περύ του ότι τό επίδικον ένέμετο διανοία κυρίου και καλή τή πίστει διά των διαφόρων έκαστοτε μισθωτων του, τό έναγόμενον Σχολικόν Ταμείον, καταθέτουν μετά λόγου γνώσεως και έξ ιδίας άντιλήψεως άμφοτεροι οί έξετασθέντες υπό του έναγομένου μάρτυρες ίδια δε ό μάρτυς τούτου Καββάδας, ήλικίας 77 έτων τέως Διευθυντής της έν Χίψ βιβλιοθήκης "Κοραής" (βλ. όμως και Συμβολαιογραφικά μισθωτήρια υπ' αριθμ. 2177/1916 συμβ/φου Νικολούδη, 16545/1922 του αυτού συμβ/φου, 16364/1922 όμοίως 26021/1926 όμοίως, 5867/1930 Συμ/φου Γανιάρη, 1323/1939 συμβ/φου Τζανεττή, 7168/1958 του συμβ/φου Νικολούδη ως έπίσης και τά από 2-10-1943, 30-10-1950 και 12-9-1953 ιδιωτι-

τοῦ ἀγροφύλακος τῆς περιοχῆς, κατὰ ταῦτα μὴ ἀποδειχθεῖσης τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων πρὸς κτήσιν κυριότητος ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προμηθεύτων νόμων, δέον ν' ἀπορριφθῆ ἡ ἀγωγή. Ἀλλά καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἡ Κοινότης ἐκτήσατο κυριότητα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κατὰ τὸν προμνημον^{ωθέντα} τρόπον, τὸ δικαίωμα τοῦτο κατελύθη, διότι μεταγενεστέρως κυριότητα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἐκτήσατο τὸ ἐναγόμενον Σχολικὸν Ταμεῖον, ὡς νεμηθέν τοῦτο συνεχῶς διανοίᾳ κυρίου καὶ καλῇ τῇ πίστει ἐπὶ χρόνον μείζονα τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐφεξῆς. Ἄλλως ὡς νεμηθέν τὸ αὐτὸ ἐπίδικον διανοίᾳ κυρίου ἐπὶ χρόνον μείζονα τῶν 20 ἐτῶν ἦτοι ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1946 μέχρι καὶ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀγωγῆς (1970), καταστάν οὕτω κύριον δι' ἐκτάκτου χρησικτησίας ὑπὸ τὸ προϊσχύσαν τοῦ Α.Κ. δίκαιον, ἄλλως ὑπὸ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ. Περὶ τοῦ ὅτι τὴν μὲ τ' ἀνωτέρω προδόντα νομὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου ἤσκησεν τὸ ἐναγόμενον Σχολικὸν Ταμεῖον, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ δὴ τόσον ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τοῦ ἐναγομένου, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω μισθωτηρίων. Καὶ κατατίθεται μὲν ὑπὸ τῶν μαρτύρων τῆς ἐναγούσης ὅτι τὸ ἐπίδικον ἐνέμετο αὕτη ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐφεξῆς διὰ τῶν κατοίκων τῆς (βοσκή ποιμνίων κλπ.), ἐκ τῶν ὡς ἄνω ὁμως μισθωτηρίων ἐγγράφων προκύπτει, ὅτι οἱ εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων τούτων ὀνομαζόμενοι ποιμένες εὗρισκοντο ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ἐπιδίκου ὡς μισθωταὶ δυνάμει συμβάσεων μισθώσεων μετὰ τοῦ Σχολικοῦ Ταμεῖου. Ἄλλωστε αὐτός οὗτος ὁ μάρτυς τῆς ἐναγούσης Ἰωάννης Ἀδαμ. Καλλί- κης χρηματίσας καὶ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Συκιάδος κατὰ τὰ χρονικὰ διαστήματα 1936-1942 καὶ 1959-1962 ἀναφερόμε-

... και το πέρας
κρίσιν τοῦ δικαστηρίου (ἄρθρ. 179 Κ.Πολ.Δ.).-

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

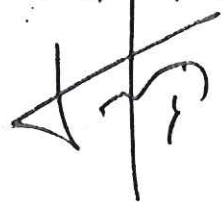
Δικάζον κατ'ἀντιβολίαν τῶν διαδίκων.-

Ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν. Καί

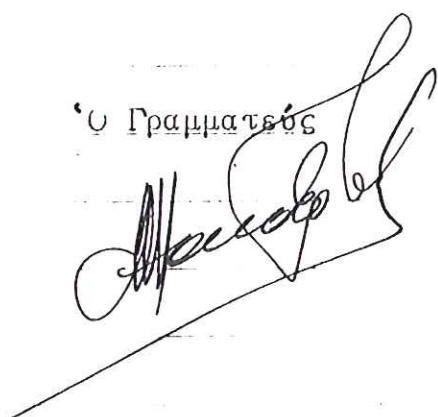
Συμψηφίζει ἐν ὄλῳ τὴν δικαστικὴν δαπάνην.-

Ἐκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν Χίῳ τῇ 8 Μαΐου 1978 καί
ἐδημοσιεύθη αὐτόθι αὐθημερόν.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

ΣΦΕΔΡΗΘΗ

